Stand der Maan.

1 Augustus. EERSTE KWARTIER.
8 » VOLLE MAAN.
16 » LAATSTE KWARTIER.
23 » NIEUWE MAAN.



Watergetijen.

	Hoog Water.	Laag Water.
1 ZATURDAG.	's mor 12-00	's av. 6-00
2 ZONDAG.	» 12-51	» 6-51
3 MAANDAG.	» 1-42	» 7-42
4 DINGSDAG.	» 2-33	» 8-33

SURINAAMSCHE COURANT.

Nº. 61. Zaturdag den 1sten Augustus. Aº. 1835.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 31 Julij 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche W. I. Bezittingen, dd. heden N. 849/766, is de tweede Commies ter *Curateele* en *Weeskamer* M. N. ARLAUD, geautoriseerd en gequalificeerd om voor en in plaats van den Heer *Curator* en *Weesmeester*, de opgaven van *overlijden* aan te nemen en de bewijzen daarvan aftegeven; zoo dat ingevolge den beschikking de bedoelde opgaven van *overlijden* zullen moeten bezorgd worden, het zij bij den 1sten Commies J. O. N. ENGELBRECHT, het zij bij den 2den Commies C. A. FISCO, of wel bij den 2 Commies M. N. ARLAUD, en alzoo niet bij den *Curator* en *Weesmeester*.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, den 30 Julij 1835.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: ARIUS FREDERIK WESTMAAS Mz. *jongman*, met ALETTA CHARLOTTA THUINMAN *jonge dochter*, beiden alhier geboren, van de Gereformeerde Godsdienst en alhier woonachtig.

In kennisse van mij,
De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
A. P. TIRION.

Advertentien.

PUBLIEKE INSCHRIJVING bij het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer* op:

34 Balen KAKAO,

van de Plantaadje *Tijrol*, liggende ter Lands Waag, zullende de inschrijvingsbilletten ter Kamer worden aangenomen, tot Maandag den 3den Augustus e. k., des voormiddags ten *elf* uren.

Paramaribo, den 30 Julij 1835.
De Scriba bij de Commissie,
R. GOLLENSTEDE.
(31627)

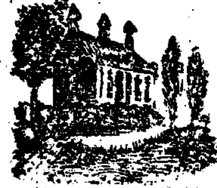
Worden bij publieke Inschrijving te Koop aangeboden van de Plantaadje *de Dankbaarheid:*

34 Balen KAKAO.

De inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen ter Griffie van het Geregtshof, tot Maandag, den 3den Augustus e. k., des morgens ten *acht* uren, wanneer dezelve door Heeren Gecommitteerde Raden zullen worden geopend.

De monsters der Kakao zijn te bezigtigen in 's Lands Waag.

Paramaribo, den 30 Julij 1835.
V. VAN HALM Jz.,
Secr. c. s.
(31626)



De bij vorige Couranten geannonceerde verkoop der Houtgronden *DE VIER KINDEREN, KONINGSBERGEN* en *GAGE D'AMOUR*, gelegen alhier in de *Tawaijcoera* en *Coropina Kreeken* in *Para*, met allen derzelver AP- en DEPENDENTIEN, volgens Inventaris; benevens het *ERF* en daarop staande *HOUTEN LOOTS* en *STEENEN KEUKEN*, gelegen alhier aan *Paramaribo* aan de *Waterkant*, L. D. Nº. 332; allen aankomende den Boedel Vrouwe A. M. PAPOT Wed. DL. BUTTNER, zal alsnu plaats vinden op den 21sten Augustus e. k., door- en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJZER.

Paramaribo, den 29 Julij 1835.
J. L. KARSSEBOOM qq. c. s.
(31662)

Mevrouw de Wed. FREIJSS en Mejufvr. F. ROSIER, verlaten deze Kolonie.
(31656)

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 29sten Julij, de Nederlandsche Kustvaarder *Dolphijn*, Kapt. G. Ellert, van Nickerie; hebbende 4 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 25sten, het Schip *Catharina Elisa*, Kapt. H. A. Schuring, naar Amsterdam; lading: 192 vaten Suiker en 7595 ℔ Kwassiehout. — Met hetzelve is vertrokken als Passagier: den Heer J. H. Reelfs.

Den 37sten, de Nd. Am. Brik *Ruque*, Kapt. M. Parson, naar Glaucester; lading: 225 vaten Malassie.

Schipbreuk van de *MEDUSE*.

Een der artikels van de vredestraktaten van 1815 had aan Frankrijk deszelfs bezittingen op de westelijke kust van Afrika terug gegeven, en er werd dien ten gevolge in de maand Junij 1816 eene expeditie, bestaande uit een fregat en drie andere vaartuigen, onder de bevelen van den fregatskapitein de Chaumareys, derwaarts gezonden. Het fregat, waarop de bevelhebber zich bevond, was de *Meduse*, dragende 44 stuks geschut.

Ten gevolge van een onvergeeflijk gebrek aan de noodige krijgstucht en van eene bejammerenswaardige onwetendheid in de meest onmisbare beginselen der zeevaartkunde, strandde dit fregat op de zandbank van Arguin. Men stelde alles in het werk om het vaartuig weder vlot te krijgen; doch spoedig ontdekte men, dat men alle hoop om het schip te bewaren, moest laten varen, en dat er niets overbleef, dan om op middelen bedacht te zijn tot redding der passagiers en ekwipaadje. Men pakte derhalve eene hoeveelheid beschuit, wijn en versch water te zamen, om dezelve over te schepen in de booten en op een vlot, hetwelk men in allerijl had vervaardigd; maar in de verwarring, door het verlaten van het gestrande vaartuig ontstaan, gebeurde het, dat het vlot, hetwelk tot het voeren der meeste schepelingen bestemd was, het kleinste gedeelte van mondbehoeften had; men vond er eene meer dan toereikende hoeveelheid wijn, maar geene enkele ton beschuit.

Er waren vijf booten; in de scheepsboot waren de gouverneur met zijn huisgezin en gevolg, in alles vijf en dertig personen; de boot van den staf nam twee en veertig man in, die van den kommandant acht en twintig; de sloep ontving mede acht en twintig, en de kleinste boot vijftien personen, waaronder eenige dames; terwijl aan eene schuit met acht riemen, welke aan de Senegal tot havendiensten bestemd was, acht en twintig matrozen werden toegewezen. De soldaten had men reeds te voren op het vlot geplaatst; het getal der ongelukkigen, die aan dit broze vaartuig werden toevertrouwd bedroeg niet minder dan honderd vijftig, hetwelk met die in de booten een geheel van 397 personen uitmaakte.

Bij het verlaten van het wrak, had zich de Heer Corréard, een aardrijkskundig ingenieur aan de expeditie verbonden, vrijwillig aangeboden om zijne manschappen op het vlot te vergezellen. De kapitein gaf op zijn vraag de verzekering, dat alle noodige instrumenten en kaarten op het vlot gebragt waren en dat een zeeofficier in last had om hetzelve te bestieren; deze zee-officier sprong evenwel in eene der booten, en werd niet weder op het vlot gezien.

De booten roeiden voort en boegseerden het vlot. Zij hadden aan al de schepelingen, die zich daarop bevonden, de verzekering gegeven, dat hen veilig aan land zouden brengen. Zij waren echter nog geene twee mijlen van het wrak verwijderd, of al de booten, de eene na de andere, wierpen het boegseertouw weg. Naderhand beweerde men dat hetzelve gebroken was; doch al ware dit zoo geweest, het zoude gemakkelijk voor de booten geweest zijn, te allen tijde het vlot te naderen, doch zij verkozen liever dit vlot aan deszelfs lot over te laten, en maakten zich alles zoo spoedig mogelijk weg.

Intusschen was het vlot tot drie en een halven voet onder water gezonken, en de zich daarop bevindende ongelukkigen waren zoo zaamgedrongen, dat zij zich onmogelijk bewegen konden, zij stonden tot hun middel toe in het water. In dezen jammerlijken toestand konden zij het te naauwer nood gelooven, dat men hen had kunnen verlaten; ook geloofden zij het niet tot dat zij al de booten geheel uit het gezigt verloren hadden. Nu begonnen zij zich als in koelen bloede opgeofferd te beschouwen, en zwoeren bloedige wraak tegen hunne ongevoelige medeschepelingen, indien het hun immer vergund was het land te bereiken.

Na het vertrek der schepen, verhalen de overgeblevenen, was de verslagenheid onbeschrijfelijk. Al wat honger en

dorst verschrikkelijks hebben, zweefde voor onzen geest, en daarenboven moesten wij nog met een fuinig element worstelen, dat onze ligchamen reeds half bedekte; van de diepste verslagenheid sloegen de soldaten tot waanhoop over; allen hielden hunnen ondergang voor onvermijdelijk, en gaven door luide klagten de akelige gedachten, die bij hen oprezen, te kennen. Aanvankelijk was onze toespraak vergeefsch; wij deelden wel is waar in hunnen angst; doch wij hadden tegenwoordigheid van geest genoeg, om denzelven voor hen verborgen te houden. Eindelijk gelukte het ons, door eene standvastige houding en herhaalde troostredenen, hen een weinig gerust te stellen; doch ten eenen male konden wij hen niet van hunnen schrik verlossen. Nadat de rust eenigzins weder hersteld was, zochten wij op het vlot de kaarten, het kompas en het anker, die wij, volgens hetgeen ons bij het afstooten van het fregat gezegd was, hier hoopten te vinden. Van deze noodwendige dingen had men ons echter verstoken gelaten, en wij hadden thans geenen anderen gids, dan den op- en ondergang der zon.

Wij waren allen van boord gestapt, zonder vooraf het geringste te genieten. De honger openbaarde zich; wij goten wat wijn onder onze met zeewater doorweekte beschuit, en deelden dezelve uit. Dit was onze eerste en tevens beste maaltijd, zoo lang wij op het vlot vertoefden.

Elk ontving zijn nommer, om bij de uitdeeling van onze weinige levensmiddelen, eene zekere orde in het oog te houden. Dagelijks kwam er drie vierendeel wijn op een rantsoen. De beschuit was reeds bij de eerste omdeeling opgegaan.

De nacht viel inmiddels in, zonder dat wij onze hoop vervuld zagen, de wind woei sterker en de zee werd onstuimiger. Welk een ontzettende nacht! Slechts de verwachting om den volgenden dag de booten te zien, troostte onze lieden, die, aan het varen op zee niet gewoon zijnde, bij iederen eenigzins sterken slag der golven omvielen.

Tegen middernacht was het weder zeer slecht. Geweldige golven rolden naar ons toe en wierpen menigen op den grond; het geschreeuw der menschen vermengde zich onder het bruisen der wateren, die ons alle oogenblikken in de hoogte wierpen en dreigden weg te slepen. Een zeer donkere nacht maakte onze toestand nog akeliger; somtijds meenden wij in de verte vuur te ontdekken. Wij hadden voorbedachtelijk boven aan den mast kruid en pistolen opgehangen, wij schoten eenige malen met los kruid; zelfs deden wij eenige pistoolschoten; doch denkelijk waren die lichten een bloot verschijnsel, of op zijn hoogst een uitwerksel der branding. Dezen ganschen nacht worstelden wij met den dood, en hielden ons vast aan de strikken, waarop wij ons vrij zeker konden verlaten. Door de golven nu eens voor, dan achterwaarts geslingerd, somwijlen in zee geworpen wordende, zwevende tusschen leven en dood, jammerende over ons ongeluk, gewis van om te komen en nogtans met het verderfelijk element, dat ons dreigde te verslinden, als het ware nog om eenen ademtogt kampende, — dit was onze toestand tot het aanbreken van den dag. Onophoudelijk hoorde men het geschreeuw der soldaten en matrozen; zij bereidden zich tot den dood, namen afscheid van elkander, en smeekten om Gods barmhartigheid; allen deden geloften schoon zij overtuigd waren, dat het hun niet vergund zou worden, om dezelve te vervullen. Verschrikdelijke toestand! Hoe zou men zich daarvan een denkbeeld kunnen vormen, dat niet ver beneden de waarheid is!

Om 7 ure des morgens begon de wind zich te leggen en de zee werd kalmer; doch welk een schouwspel vertoonde zich thans voor onze oogen! Tien of twaalf ongelukkigen waren met de voeten derwijze in de gaten van het vlot blijven steken, dat zij niet weder los konden komen, en hadden zoo hunnen dood gevonden; verscheidene anderen had de zee verzwolgen. Toen wij onzen soberen maaltijd hielden, ontbraken er 20 man.

Wij beklaagden het verlies van onze ongelukkige reisgezellen, zonder het veel verschrikkelijker tooneel te vermoeden, hetwelk wij den volgenden dag zouden beleven; wij gaven ons veeleer aan eene geruste vreugde over, zoo vast waren wij overtuigd, dat de booten ons te hulp zouden komen. De dag was schoon en alles tevreden op ons vlot. De avond viel, doch de booten bleven weg. Onze lieden verloren den moed weder, en terstond vertoonde zich de geest des oproers door een woedend geschreeuw; geen officier kreeg gehoor. Met het aanbreken van den nacht bedekten dikke wolken den hemel, de wind, die den ganschen dag vrij hevig had gewaaid, begon thans tot eenen geweldigen storm toe te nemen, en de zee beroeren; de vorige nacht was verschrikkelijk geweest, maar deze werd nog erger. Ontzettende golven sloegen over ons henen en rolden tusschen ons door; gelukkig hadden wij den wind van achteren, zoodat het geweld der stroomen door de snelheid van onze vaart eenigzins werd gebroken. Wij dreven landwaarts henen, de onstuimige zee slingerde de menschen ginds en herwaarts, wij moesten in het middelpunt blijven; want dit was het hechtste gedeelte; diegenen, welke het niet konden bereiken, kwamen bijkans allen om het leven. Van voren en van achteren bruisten de golven woedend in de hoogte en sleepten de menschen mede, hoe zeer zij zich ook daartegen wapenden. In het midden stonden wij zoo gedrongen, dat eenige ongelukkigen, van hunne kameraden, die over hen heen vielen, verdrukt werden. Vol schrik op het gezigt van een onvermijdelijk gevaar, hielden soldaten en matrozen zich voor verloren; doch, om hunne laatste oogenblikken te veraangenamen, kwamen zij op den inval, zich regt vol te zuipen; zij vielen op de ton aan, die midden op het vlot lag, maakten een groot gat in den eenen bodem, en namen ieder hun aandeel; doch zij moesten ophouden, wijl het zeewater spoedig door het gat indrong. Zoo bedwelmd wilden deze lieden, die der rede geen gehoor meer gaven, hunne kameraden mede in het verderf storten; zij gaven hun oogmerk overluid te kennen, hetwelk daarhenen strekte, om de bevelhebbers uit den weg te ruimen; daarop dachten zij het vlot te verwoesten, terwijl zij de touwen en strikken, welke het bijeen hielden, zouden aan stukken kappen. Niet lang daarna gingen zij aan het werk; een van hen trad met eene bijl aan den rand van het vlot, en begon de touwen af te kappen; dit was de oproerleus. Wij gingen naar den achtersteven, om dezen zinnelooze zulks te beletten; hij, die de bijl voerde, waarmede hij zich niet schaamde zelfs een' officier te dreigen, boette zijnen euvelmoed het eerst door eenen houw met de sabel, die een einde maakte aan zijn leven.

Eenige mannen, die nog prijs op hun leven stelden, vereenigden zich met hen, welke het vlot wilden behouden, en grepen naar hunne wapens; daaronder behooren ettelijke onderofficieren en passagiers. De muitelingen trokken hunne sabels, of wapenden zich met messen; zij kwamen moedig op ons los; wij stelden ons in staat van tegenweer; het gevecht begon. In de waanhoop waaide een der muitelingen de sabel over eenen officier; doch hij viel terstond doorboord van steken. Een van hen deed alsof hij zich op de kleine leuning wilde leggen, die langs de kanten van het vlot bevestigd was, sneed echter intusschen met een mes de touwen af; een officier ontdekt hem, en stoot hem in zee.

Daarmede eindigde het gevecht van man tegen man en de strijd werd algemeen; sommigen schreeuwden, dat men het zeil zou strijken. Een troep van zinneloozen viel op den takel en de groote touwen aan, en hieuw dezelve aan stukken; bijkans had de omvallende mast het been van eenen officier gebroken; hij viel bewusteloos neder, de soldaten wierpen hem in zee; wij trokken hem er schielijk weder uit, en legden hem op een vat; de oproermakers sleepten hem echter weg en wilden hem met een pennemes de oogen uitsteken. Geheel buiten ons zelven door het gezigt van zoo vele ijsselijkheden, verschoonden wij niet langer; wij drongen woedend op hen aan; met de sabel in de hand braken wij door de reijen van soldaten en verscheidene betaalden hunne roekelooze onderneming met hun leven. Eenige passagiers betoonden te midden dezer akeligheden veel moed en beleid.

Na dit tweede gevecht bedaarde de woede der soldaten op eens, om plaats te maken voor de laagste lafhartigheid; verscheidene vielen op hunne knieën en baden om verschooning, die men hun ook beloofde. Wij geloofden de orde weder hersteld te zien, en begaven ons weder naar onze posten in het midden van het vlot. Het was middernacht, en wij legden de wapens nu neder. Na eene schijnbare rust, die ongeveer een uur duurde, ontstond er een nieuw oproer onder de soldaten; zij waren geheel buiten zinnen, en kwamen als wanhopenden op ons los. Wij moesten ons andermaal te weer stellen. Zij grepen ons eerst aan, wij drongen hen terug, en weldra was het vlot met lijken bedekt.

(*Het vervolg hierna.*)

Schepen in Lading.



Naar Amsterdam:

Het Schip *Noordholland*, Kapt. H. K. Ruik. *Adres* bij *Gebr. Reijns.* — sluit 22 *Augustus.*

Het Schip *Wilhelmina*, Kapt. J. N. Klink. *Adres* bij *Gebr. Reijns.*

Het Schip *Clasina Adriana*, Kapt. J. Andresen. *Adres* bij *L. D. J. van Bommel.* Sluit 10 *Augustus.*

Het Schip *de Snelheid*, Kapt. C. Wessels. *Adres* bij *L. D. J. van Bommel.* — Sluit 10 *Augustus.*

Het Schip *Prins der Nederlanden*, Kapt J. Hillebrands. *Adres* bij *L. D. J. van Bommel.* — Sluit 22 *Augustus.*

Het Schip *de Jonge Gerbrand*, Kapt. R. C. Jaski. *Adres* bij *J. L. Gellae* — Sluit 15 *Augustus.*

Het Schip *Anna Maria*, Kapt. D. Steenveld. *Adres* bij *Leijsner en Scheffer.* — Sluit 10 *Augustus.*

Het Schip *de Zwaan*, Kapt. C. J. van Driesten. *Adres* bij *J. M. Samsom.* — Sluit 8 *Augustus.*

Het Schip *Nicolaas Witsen*, Kapt. F. Lange. *Adres* bij *J. F. Faverij.* — Sluit 5 *Augustus.*

Het Schip *de Harmonie*, Kapt. D. Spreeuw. *Adres* bij *J. F. Faverij.*

Het Schip *Suriname*, Kapt. L. J. Luitjes. *Adres* bij *J. F. Faverij.*

Het Schip *Anna en Louiza*, Kapt. K. de Jong. *Adres* bij *C. J. Leijsner.*

Het schip *de jonge Lodewijk Antonie*, kapt. R Tjebbes. *Adres* bij *C. J. Leijsner.*

Het Schip *Dina Maria*, Kapt. A. Ahlers jr. *Adres* bij *Degenhard en Kramer.*

Het Schip *Margaretha*, Kapt. H. Hager. — *Adres* bij *van West en de Hart.*

Het Schip *Zorgvuldigheid*, Kapt. J. J. Brouwer. *Adres* bij *E. C. Lobato.*

Naar Rotterdam:

Het Schip *Alexander*, Kapt. A. S. Cass. *Adres* bij *J. M. Samson.*

Naar Middelburg.

Het Schip *Amsterdam*, Kapt. C. Abrahams jr. *Adres* bij *Gebr. Reijns.* — sluit 14 *Augustus.*

Naar Boston:

De Nd. Am Brik *Cambrian*, Kapt. J. Rowe. *Adres* bij *J. M Samson.*

De Nd. Am. Brik *Juniper*, Kapt. F. Foster. *Adres* bij de Wed. *D. van Praag.*

De Nd. Am. Brik *Jane*, Kapt. J. Foster. — *Adres* bij de Wed. *D. van Praag.*

Naar Gloucester:

De Nd. Am. Brik *Sarah Ann*, Kapt. C. Fitz. *Adres* bij de Wed. *van Praag.*

Ter Drukkerij van Gezusters SERRES.